

Landssthinget og Regjeringen have i Forening med Folkethinget taget Beslutning, skulle vi ikke saaledes optage til Forhandling paany, fordi der bringes et andet Spørgsmaal frem, som ikke staar i nogen ligefrem direkte Forbindelse dermed. Jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Læser i, at de foreliggende Ændringsforslag ikke skulde kunne være Gjenstand for Misforstaaelse. Det forekommer mig, at dersom der ingen Misforstaaelse kunde opstaa, saa vilde dog den Forstaaelse, der nærmest maa ligge i Ændringsforslagene, være, at Regjeringen meddeltes Bemyndigelse til at forlænge den satte Frist paa Betingelse af, hvad her staar under Nr. 1 og Nr. 2, altsaa Regjeringen modtager Bemyndigelse under de og de Betingelser. (Berg: Naturligvis!) Meget vel; men naar det er Meningen, saa ser jeg ikke rettere end, at de fleste ville forstaa det saaledes, at fra det Dieblit, Loven er traadt i Kraft, ere disse Bestemmelser ogsaa traadte i Kraft. Altsaa det ærede Medlems Paastand om, at Forslagene kun kunde forstaaes, som han og en Medforslagsstiller have udtalt, holder ikke Stik; thi vi Andre, der forstaa dem paa en anden Maade, maa vel ogsaa kunne have en Mening om, hvorledes Loven vil komme til at lyde, og hvorledes Indholdet af den i Almindelighed vil blive opfattet. Jeg skal derfor for mit Vedkommende udtale, at jeg ser ikke nogensomhelst fornuftig Grund til at gaa ind paa de her stillede Ændringsforslag.

Tauber: Jeg ser mig ikke i Stand til at stemme for de her foreliggende Ændringsforslag, og hvad jeg har hørt fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) og det ærede Medlem for Næstved (Leth), har ikke kunnet forandre min Mening om dem. Det eneste Punkt, som kunde have nogen Bægt for mig, og som jeg ogsaa den første Gang, det blev nævnt for mig, tillagde nogen Betydning, er det, som findes under Nr. 2. Men efter den Meddelelse, som nu er kommen fra den ærede Forslagsstiller (Scavenius), kan jeg ikke anse det fornødent at vedtage en saadan Ændring, og under alle Omstændigheder bør Ændringen, som den her foreligger, ikke vedtages. Det maa, forekommer det mig, være de ærede Forslagsstilleres Sag ikke at henvise os til at omændre deres Ændringsforslag til 3die Behandling, men at byde os ved 2den Behandling et Ændringsforslag, som kan blive staaende i Loven. Smidlerit vil jeg tillade mig at bemærke, at selv om et saadant Ændringsforslag blev stillet ved 3die Behandling, vilde jeg dog neppe stemme for det, dels af den Grund, som allerede er nævnt, at jeg ikke kan anse det for fornødent efter de Oplysninger, som ere fremkomne, dels fordi jeg, selv om det Mødsatte var Tilfældet, ikke vilde anse det for rigtig at sætte en saadan Bestemmelse ind; thi det, som skulde opnaas derved, var at hindre, at de Private led nogen Uret; men dersom de

Private have bundet sig ved Bestemmelser i deres Kontrakt, hvilket det ærede Medlem forudsætter i alt Fald som en Mulighed, saaledes at de ikke ville falde bort, saafremt Banen ikke bliver færdig i 1879, dersom de ikke have været forsigtige nok i deres Kontrakt, lide de dog ikke noget virkeligt Skaar i deres Fordel ved Lovforslaget om Fristens Forlængelse, thi det, der sker, er ikke, at der paalægges dem nogen ny Forpligtelse, men kun, at der gives dem en Udsættelse med Opfyldelsen af den Forpligtelse, de allerede have paataget sig. Dersom Lovforslaget gik ud paa at lægge 5 Aar til det Lidsrum, for hvilket de have paataget sig Forpligtelsen, var det en anden Sag, men det gaar ikke ud her paa, det gaar ud paa at give 2 Aars Genstand med, at den Forpligtelse, de have paataget sig, træder i Kraft, og der er ikke nogen Grund til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for at forhindre dette. Jeg er altsaa ikke engang principmæssig enig med de ærede Forslagsstillere angaaende Nr. 2; men hele Spørgsmaalet anser jeg for temmelig ørkesløst efter de Forklaringer, der ere fremkomne, og det undrer mig i højeste Grad, at de ærede Herrer kunne forlange Ændringsforslaget vedtaget, efter at det er oplyst, hvor uheldig det er affattet. Det er affattet saaledes, at, hvis det blev vedtaget, vilde de tegnede Forpligtelser bortfalde fra det Dieblit, Loven udfom, eller det vilde i alt Fald kunne paastaaes. Hvad Ændringsforslag Nr. 1 angaar, undrer det mig i høi Grad, at man, naar der er Tale om at forlænge Lidsfristen for en Jernbanes Fuldførelse, vil stramme Betingelserne fra Statens Side paa den Maade, her er forelaaet. Det er allerede fremhævet fra flere Sider, at de to Momenter, Anlæggets Villighed og Pengenes Dyrhed, til en vis Grad gaa Haand i Haand. Men jeg skal tillade mig at fremhæve et andet Moment tillige. Det, som her anføres fra de ærede Herrer's Side, vilde kunne have sin Betydning, hvis Loven blev uforandret; i saa Fald vilde man kunne beklage, at der forelaa en Lov, der skulde gennemføres i Aaret 1878—79, og da, paa en Tid, da Anlægsprisen kunde forudsættes at være lavere, var gaaet saa høit med Anlægssummen, men Loven gaar netop ud paa at forlange Fristen ud over disse 2 Aar, og jeg tror ikke, at nogen af de ærede Forslagsstillere kan sige os, hvorledes Prisen paa Arbejde eller Materiale eller Jord kan blive i 1880—81, og det er disse 2 Aar, som Loven jo skal omfatte. Det er en Selvmødsigelse, der ligger i det Raisonnement, hvorpaa den ærede Forslagsstiller, som særlig har ført Ordet for denne Del af Ændringsforslaget, har støttet sig. I Almindelighed tør jeg maatte henvende en Bemærkning til det ærede Thing og muligvis ogsaa til de ærede Forslagsstillere, af hvilke dog i det mindste to repræsentere sjællandske Kredse, og det er den, at det er den første Lov, hvori der tilbydes et Offer fra Statens Side til Fordel for